

magten træffer sine Afgørelser med de deraf flydende Konsekvenser. Der er intet dertil at sige; de kongevalgte ere jo den Indsats i den lovgivende Forsamling, som Grundloven hjemler Kongemagten.

Efter Systemskiftets Tid var det Justitsministeren, der først bragte Spørgsmaalet om en eventuel Opløsning af Landstinget paa Bane, men ganske vist ikke paa en saa letsindig Maade som den, paa hvilken denne Sag nu omtales. Thi Justitsministeren har i sin Tid kun udtalt sig om denne Eventualitet ud fra den Forudsætning, at Landstingets Flertal misbruger sin Magt. Vil Landstingets Flertal misbruge sin Magt, siger Justitsministeren, da ligger Spørgsmaalet om Opløsning for, ikke før! Og ganske paa samme Maade har den daværende Konseilspræsident Deutzer, da han en Maaned senere blev interPELLERET om denne Sag ovre i sin Valgkreds, udtalt sig. Det forelaa gennem Ritzaus Bureau, og saa vidt jeg har bragt i Erfaring, gennemsaa den daværende Konseilspræsident altid de Referater, som udgik gennem Ritzaus Bureau. Han udtalte sig altsaa paa samme Maade, idet han sagde, at en Opløsning af Landstinget er et ekstraordinært Middel, som Regeringen først vil gribe til, naar det viser sig, at det er umuligt at faa Forfatningen til at virke efter sin Bestemmelse.

Hvad dernæst Berøvelsen af Mandaterne for de kongevalgte, de af Kongen udnævnte Landstingsmænd, angaar, forekommer det mig og har altid forekommet mig, at man noget har misbrugt den Udtalelse, som Justitsministeren den Gang fremsatte. Thi Justitsministerens Udtalelse siger i Virkeligheden ingen Ting. Vi, som kende Justitsministerens Maade at udtale sig paa, vide, at det netop er en Styrke hos Justitsministeren, at han kan gaa tilsyneladende langt frem i sine Udtalelser, naar han vil det; men vil han saa alligevel ikke sige noget positivt, skimtes denne Hensigt ikke saa let i hans Udtalelser. Thi hvad Justitsministeren har sagt, er blot dette, at naar, denne Eventualitet kunde komme frem, som jeg nylig citerede, saa vilde Spørgsmaalet om en Opløsning eventuelt ogsaa af de kongevalgte Landstingsmænd ligge for og komme til Afgørelse. Men mere har Ministeren egentlig slet ikke udtalt derom, og da ogsaa den daværende Konseilspræsident blev interPELLERET om dette Spørgsmaal, sagde han følgende, som staar ganske i Samklang dermed, at naar det kom til at foreligge, vilde ogsaa Spørgsmaalet om de kongevalgte

valgte Opløsning blive afgjort, men heller ikke før. Regeringen, tilføjer han, vil imidlertid omhyggeligt vaage over, at Grundlovens Ord og Aand ikke krænkes! Jeg beder det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) lægge vel Mærke til det, at han sagde: „Grundlovens Ord“, og et af disse Ord er jo bl. a.: paa Livstid. Om nu i øvrigt den daværende Konseilspræsidents Udtalelse er mere tydelig end f. Eks. noget af det sidste, han har skrevet offentligt, skal jeg ikke sige, men der staar i hvert Tilfælde dette, at Grundlovens Ord og Aand ikke maa krænkes.

Men dernæst er der at sige, at for at en Opløsning skulde kunne finde Sted, maa der foreligge et Grundlag. Jeg spørger da: Findes der et saadant? jeg gad oprigtig talt se dem, der kunde paavise, at der foreligger et saadant Grundlag. Thi den sande Situation med Hensyn til den kommunale Valgret er jo den, at dersom Reformpartiet og Ministeriet toge det Forslag, som de først have fremlagt angaaende den kommunale Valgret, dertil føjede det Forslag, som af det Deutzerske Ministerium er fremsat her i Tinget med Hensyn til den kvalificerede Majoritet, og dertil endelig føjede det Tilbud, som kom frem her i Løbet af Foraaret, altsaa tre Forslag, af hvilke de to maa udtrykke Venstretanker og Venstreønsker, og det tredje er en Indrømmelse, de kunne gaa med til, saa er det jo, mine Herrer — det er den nøgne Kendsgerning — et Forslag, som vistnok med meget faa Ændringer vilde kunne blive vedtaget i begge Rigsdagens Afdelinger. Men naar Sagen er saaledes, forekommer det mig, at der intet Grundlag er for en Opløsning af noget af Tingene paa denne Sag.

Det, som Striden drejer sig om, er ikke noget, der er fremsat fra Reformpartiets eller fra Ministeriets Side. Det er det, som Socialdemokraterne have faaet slaaet ud af Venstres Forslag ved Tidernes Ugunst, og det, som Socialdemokraterne have faaet sat ind i Venstres Forslag, og jeg vil føje til: faaet sat ind paa Trods af Ministeriets aabenbare Uvillie overfor disse Ændringer. Det er det, Striden i Virkeligheden drejer sig om. Naar Forholdene ligge saaledes — og det gøre de —, forekommer det mig at være et lovligt stærkt Stykke at forlange, at Ministeriet skulde skride til en Kamp mod Landstinget for ad den Vej muligvis at gennemføre, hvad der er Socialdemokratiets Krav. Saaledes er Stillingen. I øvrigt maa jo selvfølgelig de, der